

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16.251 van 23 september 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.
oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. BURY loco advocaat A.S. ROGGHE en van attaché E. DE WILDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:

"Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Koerd afkomstig uit Sulaymaniyah in Noord-Irak. U zou gewerkt hebben als bakker in de wijk waar u woonde in Sulaymaniyah. Omstreeks 2000 zou uw broer (J. S.) Majed (OV X en CG X) problemen hebben gehad met enkele van zijn vroegere vrienden. Zij zouden uw broer hebben benaderd en hebben gevraagd of hij met hen wilde samenwerken in het kader van een militie van de PUK ("Patriotic Union Kurdistan"). Omdat uw broer dit had geweigerd, zou er ruzie zijn ontstaan. Later zou uw broer als gevolg van deze ruzie en de hieruit voortvloeiende problemen Irak zijn ontvlucht. In 2000 zou hij in België zijn aangekomen, waar hij op 22 december 2000 een asielaanvraag indiende.

Na de vlucht van uw broer zou u regelmatig door zijn vrienden zijn lastiggevallen in de bakkerij waar u werkte. Ongeveer één maand na de vlucht van uw broer zou uw vader door hen op straat in elkaar zijn geslagen. Ongeveer twee weken hierna zou u door dezelfde personen in elkaar zijn geslagen. Ongeveer één maand later zou u naar Iran

zijn gevlucht. U zou zich gevestigd hebben in het stadje Salawa waar u begon te werken als bakker. Na ongeveer zeven jaar zou u besloten hebben om vanuit Iran naar Europa te vluchten. U verbleef immers illegaal in Iran en u vreesde vroeg of laat problemen te krijgen met de Iraanse autoriteiten. Op 28 april 2007 zou u vanuit Iran naar Istanbul (Turkije) zijn gereisd, waar u op 2 mei 2007 aankwam. Op 10 mei 2007 zou u vanuit Istanbul naar Europa zijn gereisd. Via Griekenland, Italië en Frankrijk zou u op 17 juli 2007 in België zijn aangekomen. Op 28 augustus 2007 vroeg u in België asiel aan."

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., X, nr. 43.027, 19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., X, nr. 173.197, 5 juli 2007). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

Eenzijds moet worden aangestipt dat u uw asielrelaas volledig baseert op de problemen die uw broer Majed in Irak zou hebben gekend. Deze laatste deed echter op 22 mei 2008 op het CGVS afstand van zijn asielaanvraag. Dit alles impliceert dat uw broer het niet langer nodig achtte om de internationale bescherming geboden door het Geneefse Vluchtelingenverdrag in te roepen wat op zich een contra-indicatie is van zijn beweerde vrees voor vervolging, waarop ook u uw asielaanvraag heeft gesteund.

Anderzijds wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd door volgende vaststellingen. Vooreerst is het erg opvallend dat u slechts in zeer algemene termen het probleem van uw broer kan beschrijven. Dit is opmerkelijk daar uw eigen vluchtmotieven volledig hun oorzaak vinden in de problemen van uw broer. Dat u zich in dit verband niet beter zou hebben geïnformeerd bij uw broer omtrent de juiste toedracht van zijn vlucht, is zonder meer ongeloofwaardig. Zo wist u niet welke functie de mannen, door wie uw broer werd bedreigd, precies uitoefenden binnen de PUK. U kon ook niet zeggen of uw broer ooit geslagen is geweest of aangevallen door deze mannen. U kon zich evenmin het concrete incident, dat voor uw broer de vluchtaanleiding uitmaakte, herinneren. U verklaarde hierover het volgende: "ik kan me enkel herinneren dat er een ruzie was geweest, ik weet enkel dat hij een probleem had met zijn vrienden omwille van een politiek dispuut" (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Wat dit politiek dispuut was kan u niet toelichten. Rekening houdend met het feit dat jullie indertijd onder hetzelfde dak woonden, en dat dit "dispuut" achteraf op u werd verhaald, is het verre van geloofwaardig dat u hierover niet met uw broer zou hebben gesproken, hetzij voor zijn vertrek, hetzij daarna (bijvoorbeeld toen u in België uw broer kwam vervoegen).

Bovendien moet worden opgemerkt dat u en uw broer in dit verband duidelijk verschillende verklaringen hebben afgelegd. U verklaarde dat uw broer op een gegeven moment besliste om te vluchten. De daarop volgende morgen zou hij effectief zijn vertrokken (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Uw broer verklaarde nochtans het volgende over zijn concrete vluchtaanleiding: "(...) na twee of drie dagen kwamen ze thuis rond 21 à 21u30. Ze klopten hard op de deur. Vader opende de deur. Toen hij mijn vrienden zag,

riep hij me dat ik onmiddellijk moest wegvlugten. Ik ben dan vervolgens via het dak weggevlucht. De volgende dag was ik reeds in Iran" (zie gehoorverslag CGVS dringend beroep, p. 14 van dossier broer, toegevoegd aan het administratief dossier). Toen u even later werd geconfronteerd met deze incoherentie verklaarde u dat het best mogelijk is dat het is gegaan zoals uw broer het verklaard heeft. U lichtte toe dat u zowel door uw vader als door uw oudere broer werd beschouwd als een kind en dat u dus niet van alles op de hoogte was (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Deze uitleg is evenwel niet afdoende. Het is immers niet geloofwaardig dat u een dergelijke spectaculaire en plotse vlucht van uw broer, namelijk via het dak van jullie huis, niet meer zou herinneren.

Verder verklaarde u dat u na de vlucht van uw broer uit Irak regelmatig werd lastig gevallen door de vrienden van uw broer in de bakkerij waar u werkte. U beschreef dit als volgt: "Op een dag kwamen ze naar de bakkerij en ze begonnen me daar te beledigen. Ze kwamen verschillende keren. Elke keer waren ze dronken en ze begonnen dan met kalashnikovs te schieten. Dit zou meer dan twintig keer zijn gebeurd". Niemand, ook niet de eigenaar van de bakkerij waar u werkte, zou hierop hebben durven reageren omdat deze mannen zouden werken voor de "Asayesh" (veiligheidsdiensten). Van dit laatste bent u echter niet helemaal zeker (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Op de logische vraag of u van al deze incidenten aangifte heeft gedaan bij de autoriteiten, antwoordde u negatief. U lichtte toe dat u dit niet durfde aangezien u vermoedde dat de mannen bij de Asayesh werkten en dat u bijgevolg, in het geval van een aangifte, nog meer problemen met hen zou kunnen krijgen. Omwille van dezelfde reden zou uw baas, de eigenaar van de bakkerij, nooit aangifte hebben gedaan van deze feiten (zie gehoorverslag CGVS, p. 4 en p. 5). Dit alles is erg opmerkelijk. Dat de eigenaar van de zaak, waar zich keer op keer gewelddadige incidenten afspeelden en die niks met zijn bakkerij te maken hadden, op geen enkel ogenblik zou hebben overwogen om de hulp of bijstand van de Koerdische autoriteiten in te roepen, is weinig geloofwaardig.

Vervolgens verklaarde u dat u ongeveer zeven jaar in Iran heeft gewoond en gewerkt. Uw vader die nochtans ook werd gevisieerd door de vrienden van uw broer zou al die tijd in Sulaymaniyah zijn gebleven. U werd gevraagd of uw vader nog concrete moeilijkheden heeft gekend nadat u naar Iran was verhuisd. U antwoordde dat uw vader in die zeven jaar dat u in Iran verbleef u een paar keer is komen opzoeken. U kon opmerkelijk genoeg niet zeggen of uw vader na uw vlucht uit Irak nog problemen had gekend. Uw vader heeft u er in ieder geval niets meer over gezegd en u zou er ook niet bij hem naar geïnformeerd hebben (zie gehoorverslag CGVS, p. 6 en p. 7). Het is opnieuw ongeloofwaardig dat u niet meer moeite zou hebben gedaan om u zich in dit verband bij uw vader te informeren. Immers, op die eenvoudige manier kon u nagaan of uw probleem zeven jaar later nog steeds actueel was. U verbleef immers illegaal in Iran en achtte het op geen enkel ogenblik noodzakelijk om u te vergewissen van de situatie op het thuisfront. In dit verband verwees u enkel naar geruchten die de ronde deden over het feit dat de situatie in Sulaymaniyah alleen maar verergerd was. U zou ook via derden vernomen hebben dat de vrienden van uw broer nog steeds voor de PUK werken (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Dat u echter niet concreet aan uw vader zou hebben gevraagd of hij nog werd lastiggevalen is evenwel onbegrijpelijk, temeer daar hij net zoals u persoonlijk werd gevisieerd door de vrienden van uw broer en het niet meer dan normaal zou zijn geweest dat u hierover met hem zou hebben gecommuniceerd. Indien u na een verblijf van zeven jaar in Iran oordeelde dat u daar maar beter kon vertrekken, zou het logischer zijn geweest dat u eerst de situatie op het thuisfront zou hebben bekeken en geëvalueerd in plaats van onmiddellijk naar Europa te vluchten, wat toch een zeer ingrijpende beslissing was.

Omwille van bovenstaande redenen kan aan uw asielrelaas geen gunstig gevolg worden gegeven en kan u de hoedanigheid van vluchteling niet worden toegekend.

Voorts wenst het Commissariaat-generaal op te merken dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon

als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u enkel uw originele identiteitskaart voor. Deze bevestigt uw persoonsgegevens, dewelke hier evenwel niet ter discussie staan. Deze door u voorgelegde identiteitskaart is niet van die aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.”

3.2. Verzoeker voert aan dat zijn broer gehuwd is met een persoon die de Belgische nationaliteit bezit, waarna hij afstand deed van zijn asielaanvraag. Dit vormt volgens verzoeker geen contra-indicatie voor een vrees voor vervolging aangezien zijn broer een verblijfstitel kreeg op basis van een andere juridische grondslag dan de vluchtelingenstatus, waarna de administratieve overheid voorstelt afstand te doen van de asielaanvraag.

Dat verzoeker niet voldoende geïnformeerd is omtrent het probleem van zijn broer wijt hij aan het feit dat zijn vader en zijn broer hem als een kind beschouwde en hij niet van alles op de hoogte was. Ook later zou zijn vader hen niet ongerust willen maken en heeft hij verzoeker slechts gewaarschuwd dat het nog gevaarlijk was indien hij zou terugkeren naar Irak.

Verzoeker bevestigt dat het onmogelijk was aangifte te doen van de feiten die zich voordeden in de bakkerij. Er is volgens hem geen bescherming van de autoriteiten mogelijk.

3.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op goede grond oordeelt dat verzoekers geloofwaardigheid en de ernst van zijn voorgehouden vrees in ernstige mate ondermijnd worden omdat hij niet in staat is duidelijke verklaringen af te leggen aangaande de problemen die zijn broer zou hebben ondervonden omwille van zijn weigering samen te werken in het kader van een militie van de PUK, terwijl deze feiten nochtans ook de rechtstreekse oorzaak vormen van verzoekers vlucht. Verzoeker was niet in staat aan te geven (i) welke functie hun belagers hadden binnen de PUK (ii) of zijn broer ooit aangevallen werd door deze personen (iii) welk concreet incident de rechtstreekse vluchtaanleiding van zijn broer uitmaakte daar hij enkel verklaarde dat het een “politiek dispuut” betrof. Zijn verklaringen aangaande het ogenblik en de manier waarop zijn broer gevlucht is stemmen bovendien niet overeen met de verklaringen die zijn broer hieromtrent aflegde.

Verzoekers argument dat hij door zijn vader en zijn broer nog als kind werd beschouwd volstaat geenszins om bovenstaande vaststellingen te verklaren. De Raad treedt verweerder bij waar deze aanvoert dat verzoeker 23 jaar was ten tijde van zijn vertrek uit Irak en hij thans 31 is, zodat van hem wel degelijk verwacht kon worden dat hij zich eerst zou informeren alvorens zijn land te ontvluchten; minstens had hij zich inmiddels moeten informeren over de juiste oorzaak van zijn problemen en de actuele situatie in zijn thuisland.

De bestreden beslissing merkt terecht op dat verzoeker gedurende zijn verblijf van zeven jaar in Iran nagelaten heeft enige poging te ondernemen teneinde zich op de hoogte te stellen van eventuele problemen die zijn vader, welke eveneens bedreigd werd en Irak niet ontvluchtte, sinds het beweerde incident in 2000 nog zou ondervonden hebben. Dit klemmt des te meer daar hij verklaarde dat zijn vader hem meerdere malen in Iran is komen opzoeken en hij zich aldus had kunnen informeren. Verzoeker baseert zijn vrees om terug te keren naar Irak louter op geruchten en verklaringen van derden, en brengt derhalve onvoldoende concrete gegevens bij om aan te tonen dat hij actueel zou worden vervolgd omwille van één van de criteria van de Conventie van Genève. Deze motivering, welke pertinent is en steun vindt in het administratief dossier, blijft derhalve onverminderd overeind en wordt door de Raad overgenomen.

Verzoekers stelling omtrent de onmogelijkheid om beroep te doen op de nationale autoriteiten betreft een loutere bewering welke hij niet onderbouwt. Dat verzoeker noch diens werkgever ooit aangifte deed bij de autoriteiten terwijl de bakkerij waar hij werkte volgens zijn verklaringen meer dan twintig keer werd lastiggevallen door de vrienden van zijn broer, wordt door de bestreden beslissing terecht weinig aannemelijk geacht.

Bovenstaande vaststellingen in acht genomen, merkt de Raad op dat kritiek op het overtollige motief aangaande het feit dat verzoekers broer afstand deed van zijn asielaanvraag op zich niet kan leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming, zoals vastgelegd in artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980. Hij stelt dat er in Noord-Irak een reëel risico op ernstige schade is.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die wijzen op het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 bij terugkeer naar Irak.

Uit de informatie in het administratief dossier (stuk 10: "landeninformatie") blijkt dat de situatie op dit ogenblik in Noord-Irak niet van die aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Derhalve kan aan verzoeker, zijn ongeloofwaardige verklaringen mede in acht genomen (zie sub 3.3), de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 23 september 2008 door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

W. MULS.